

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7521200327
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7521200327.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu A. B. nar. 8.1.1971, bytom B. C. XX, D. C. D., zast. JUDr. Gerhardom Zvolánekom, advokátom, so sídlom Košice, Štúrova 20, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12C/3/2021-89 zo 17.12.2021 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 2.311,13 € s prísl. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2.311,13 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 16.12.2020 do zaplataenia, všetko do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcom rozsahu žalobu o náhradu škody zamietol, žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania v časti o náhradu škody ani v časti o náhradu nemajetkovej ujmy.

Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 50.423,52 € s prísl. a náhrady trov konania. Uplatnená istina podľa opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe pozostávala zo škody v sume 2.423,52 €, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku úhrady trov právneho zastúpenia svojmu obhajcovi JUDr. Gerhardovi Zvolánekovi v trestnom konaní, zo sumy 30.000 € ako ušlej mzdy za 5 rokov nečinnosti žalobcu v služobnom pomere/500 € mesačne, ako rozdiel platu a výsluhového dôchodku a zo sumy 18.000 € z titulu nemajetkovej ujmy za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že Personálny odbor Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR v Bratislave nevyhovelo žiadosti žalobcu o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 zo dňa 3.6.2015, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru a nemohol do služobného pomeru nastúpiť späť. Skutkovo žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. sp. zn. 6T/164/2015 z 19.2.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/37/2020 z 10.6.2020 bol podľa ust. § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný. Obvinenie proti nemu vzniesol uznesením zo 16.4.2015 vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, toto napadol sťažnosťou, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice-okolie uznesením sp. zn. 1Pv 262/15 z 30.4.2015 zamietla ako nedôvodnú. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 131 z 3.6.2015 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru pre jeho konanie z 11.4.2015, o 21:25 hod., ktoré

vyšetrovateľ zaradil pod prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa ust. § 289 ods. 1 Trestného zákona. Žalobca ho napadol rozkladom z 18.6.2015 a dal preskúmať aj Rozhodnutie ministra vnútra SR č.p.: KM-OLVS-72/2015/OPK z 8.9.2015, ktorým bol Rozklad zamietnutý a napadnuté Rozhodnutie potvrdené súdom. Krajský súd v Bratislave sp. zn. 1S/267/2015 dňa 25.5.2017 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zamietol a na základe podaného odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7Sžk/32/2017 z 23.1.2019 kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol. Žalobca uviedol, že dňa 22.9.2020 a doplnkom zo 14.12.2020 požiadal o predbežné prerokovanie svojich nárokov žalovanú, ktorá však konštatovala nesplnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nárokov na náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., konkrétne podmienku existencie nezákonného rozhodnutia nároku žalobcu, a nevyhovela mu.

Žalovaná sa bránila neexistenciou zodpovednostného vzťahu, lebo v danej veci neexistuje rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné a ktorým mala byť žalobcovi spôsobená ním konštatovaná škoda. Vo vzťahu k žalobcom požadovanej nemajetkovej ujme uviedla, že nemajetková ujma v peniazoch sa v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza len vtedy, ak vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, pričom žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ohľadom jej výšky a dôvodnosti. Žalobca taktiež nepreukázal, že by došlo k tak závažnému zásahu do jeho práv, aby (prípadné) konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Vznik nemajetkovej ujmy najmä ohľadom jej výšky a dôvodnosti žalobca nijako nepreukázal, ním uvádzané dôvody sú všeobecné, ničím nepreukázané a nepodložené žiadnymi dôkaznými prostriedkami. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že nemajetkovú ujmu predstavuje nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu nevyhovenia jeho žiadosti o zrušenie Personálneho rozkazu Ministra vnútra SR, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, uviedla, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený z dôvodu, že svojim konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a nie z dôvodu, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie. Trestné konanie vykonávané orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom a konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, zverené zákonom odlišným orgánom, ktoré je upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie - prepustenie zo služobného pomeru. Samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Preto ani prípadný oslobodzujúci rozsudok automaticky a bez ďalšieho neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Prepustenie žalobcu zo štátnej služby personálnym rozkazom ministra vnútra SR nemalo dôvod, nemohlo a ani nevyplývalo z trestného konania.

Súd po vykonaní dokazovania zistil, že uznesením ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 z 12.4.2015 podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ začal trestné stíhanie a uznesením zo 16.4.2015 vzniesol obvinenie proti B. A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 11.4.2015 v čase okolo 21.25 hod. príslušník Policajného zboru viedol osobné motorové vozidlo značky E. B., EČV: D. XXX F. na štátnej ceste č. III/68009 smerom od obce Vtáčkovce na obec Ortáše, pričom spôsobil dopravnú nehodu, z miesta nehody aj s vozidlom odišiel a neskôr sa na miesto nehody vrátil a pri dokumentovaní nehody sa podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v čase o 23.57 hod., pričom mu bola nameraná hodnota alkoholu v krvi 0,86 mg/l (1,79‰) a opakovanej dychovej skúške o 00.35 hod., kedy mu bola nameraná hodnota alkoholu v krvi 0,74 mg/l (1,54‰), teda vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Uznesenie o vznesení obvinenia napadol žalobca sťažnosťou, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice - okolie dňa 30.4.2015 zamietla a na žalobcu podala dňa 19.11.2015 na Okresnom súde Košice - okolie obžalobu pod sp.zn. 1Pv/262/2015. Okresný súd Košice - okolie rozsudkom z 19.2.2020 sp. zn. 6T/164/2015-467 oslobodil žalobcu podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a Krajský súd v Košiciach uznesením z 10.6.2020 zamietol odvolanie prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku.

V trestnom konaní žalobcu zastupoval advokát JUDr. Gerhard Zvolánek, ktorý trový právneho zastúpenia vyúčtoval dňa 4.9.2020 faktúrou č. 242020 v celkovej výške 2.423,52 € vrátane DPH s dátumom

splatnosti dňa 19.9.2020. Žalobca podľa príjmového pokladničného dokladu trovy právneho zastúpenia uhradil advokátovi JUDr. Gerhardovi Zvolánkovi dňa 14.9.2020 vo vyfakturovanej výške. Súd z vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 a spisu Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 6T/164/2015 zistil, že obhajca žalobcu vykonal tieto úkony právnej služby: príprava a prevzatie zastúpenia dňa 20.4.2015, písomné podanie - sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 20.4.2015, účasť na výsluchu obvineného dňa 23.4.2015 od 13.00 hod. do 14.00 hod., účasť na výsluchu svedka C. D. dňa 5.5.2015 od 8.10 hod. do 9.25 hod., účasť na výsluchu svedka G. H. dňa 5.5.2015 od 9.45 hod. do 10.17 hod., účasť na výsluchu svedkyne A. B. dňa 6.5.2015 od 8.20 hod. do 9.05 hod., účasť na výsluchu svedkyne I. F. dňa 20.5.2015 od 11.20 hod. do 11.45 hod., účasť na výsluchu svedka I. E. dňa 20.5.2015 od 10.30 hod. do 10.45 hod., preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 30.10.2015 od 9.00 hod. do 10.00 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 8.4.2016 od 10.00 hod. do 15.50 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 13.5.2016 od 10.00 hod. do 12.10 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 9.8.2016 od 8.30 hod. do 9.50 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 6.10.2016 od 13.00 hod. do 15.00 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 2.2.2017 od 9.00 hod. do 10.02 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 7.4.2017 od 9.00 hod. do 11.10 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 25.5.2017 od 9.00 do 11.00 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.11.2017 od 9.00 hod. do 10.20 hod., písomné podanie - odvolanie z 28.2.2018, účasť na verejnom zasadnutí dňa 12.12.2018 od 10.40 hod. do 11.15 hod. účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 od 13.00 hod. do 13.10; nemeritórne, odročené z dôvodu nedostavenia sa okresného prokurátora, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.2.2020 od 9.00 hod. do 13.00 hod., účasť na hlavnom pojednávaní dňa 19.2.2020 od 8.30 hod. do 8.45 hod., účasť na verejnom zasadnutí dňa 10.6.2020 od 11.00 hod. do 11.20 hod.

Z Personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 z 3.6.2015 súd zistil, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 11.4.2015 o 21.25 hod. v čase mimo výkonu služby viedol po štátnej ceste III/068009 smerom od obce J. B. K. K. osobné motorové vozidlo zn. E. B. EČV: D. F. pod vplyvom alkoholu, pričom asi 400 metrov od obce Ortáše sa stal účastníkom dopravnej nehody, keď sa zrazil s oprotiidúcim motorovým vozidlom zn. L. K. M. EČV: D.- XXXIV, ktoré viedol C. D. a obe vozidlá po zrážke zastavili. Žalobca sa vyklonil z okna svojho vozidla, nadával C. D., ktorý medzitým vystúpil z vozidla, že čo urobil, C. D. však žalobcu opoznal podľa hlasu a aj ho videl. Žalobca následne s vozidlom odišiel z miesta napriek tomu, že ho C. D. žiadal, aby zotrval na mieste, že privolá políciu, čo mu však žalobca zakázal. Nakoľko vozidlo C. D. ostalo po nehode nepojazdné, bežal za vozidlom žalobcu cez pole smerom do obce Nová Polhora a pritom privolal telefonicky políciu. Následne jedna hliadka PZ zabezpečovala jeho poškodené vozidlo a s druhou šiel do obce Nová Polhora až k domu žalobcu, kde sa však na dvore vozidlo Lada Niva nenachádzalo, preto sa vrátili na miesto nehody, kde po krátkom čase prišiel žalobca so svojou manželkou A. B. na vozidle zn. L. N. a obaja svorne účelovo tvrdili, že vozidlo Lada Niva v čase nehody riadila ona, avšak spanikárila a z miesta nehody odišla domov. Uvedené poškodené vozidlo zn. E. B. EČV: D. F., zaparkované v garáži pri ich rodinnom dome v Novej Polhore, bolo následne riadne obhliadnuté. Počas dokumentácie bol žalobca podrobený opakovaným dychovým skúškam analyzátorom dychu typu Alcotest 7410 v.č. ARJJ-0337 s platnosťou overenia do 27.4.2015 a to v čase o 23.57 hod. s výsledkom 0,86 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu, čo v prepočte činí 1,79 promile a o 00,35 hod. dňa 12.4.2015 s výsledkom 0,74 mg/l, v prepočte 1,54 promile a následne zadržaný (Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 131). Proti personálnemu rozkazu žalobca podal rozklad namietajúc skutkové zistenia správneho orgánu, pričom o.i. uviedol, že bol prepustený z dôvodu, že sa proti nemu vedie trestné stíhanie pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s čím sa nestotožnil, keďže uvedený trestný čin nespáchal. Rozklad bol rozhodnutím č.: KM-OLVS-72/2015/OPK z 8.9.2015 zamietnutý. Toto rozhodnutie napadol žalobca správnu žalobou, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S/267/2015 z 25.5.2017 tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol. Tento rozsudok napadol žalobca kasačnou sťažnosťou, o ktorej Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 7Sžk/32/2017 z 23.1.2019, rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Žalobca dňa 22.9.2020 požiadal Generálnu prokuratúru SR, aby v zmysle § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovala návrh na náhradu škody spôsobenej mu uznesením MV SR, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ ČVS: SKIS-15/OISV-SV-2015 zo 16.4.2015, ktorým mu bolo vznesené obvinenie, spočívajúcej v trovách zastupovania za poskytovanie právnej pomoci advokátom v zmysle pripojenej faktúry č. 242020 v sume 2.423,52 €. Doplnkom k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo 14.12.2020 si uplatnil v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ušlý zisk za 5 rokov jeho nečinnosti v služobnom pomere 500 € mesačne, rozdiel voči platu a výsluhového dôchodku spolu 30.000 € a v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003

Z.z. z titulu nemajetkovej ujmy sumu 18.000 € za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že Personálny odbor Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR v Bratislave nevyhovel žiadosti žalobcu o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 z 3.6.2015, ktorým žalobca prepustený zo služobného pomeru. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v odpovedi na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku č.s. VI/4 Gc 154/20/1000-5 uviedla, že nie je preukázaný základný predpoklad pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody z dôvodu, že nie je preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, keď konštatovala, že takýmto rozhodnutím nie je uznesenie o vznesení obvinenia, nakoľko samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vine obvineného, a preto ho automaticky nemožno označiť za nezákonné iba z dôvodu, že nevedlo k právoplatnému odsúdeniu. Oslobodzujúci rozsudok nemôže nahradiť rozhodnutie, ktorým by bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené pre nezákonnosť.

Z Výzvy na zrušenie personálneho rozkazu súd zistil, že žalobca sa dňa 6.10.2020 domáhal zrušenia Personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 z 3.6.2015, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že podklady, ktoré slúžili pre toto rozhodnutie neboli preukázané a žalobca sa domáhal opätovného zaradenia do služobného pomeru. Sekcia personálnych a sociálnych činností Ministerstva vnútra SR v liste z 21.10.2020 oznámila žalobcovi, že jeho žiadosti nevyhovie, lebo všetky predpoklady prepustenia žalobcu v čase rozhodovania o prepustení zo služobného pomeru, boli splnené.

Na zistený skutkový stav súd aplikoval § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 153 ods. 1, 2, § 153 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu skutočnej škody je čiastočne daný a to do výšky 2.311,13 € s prísl. K obrane žalovanej, že nie je daný základ nároku, lebo v danej veci neexistuje rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné a ktorým mala byť žalobcovi spôsobená škoda, z ktorého dôvodu pre absenciu nezákonného rozhodnutia zodpovednostný vzťah štátu a žalobcu titulom škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nevznikol, súd uviedol, že posudzovaná vec je špecifická v tom, že k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby došlo pre nepreukázanie toho, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Odkázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016-33 za 13.12.2016, podľa ktorého pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, tak bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Z uvedeného vyplýva, že ani skutočnosť, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby bolo najmä prejavom toho, že súd pre nedostatok dôkazov rozhodol v zmysle zásady „in dubio pro reo“, nemôže zbaviť štát zodpovednosti za konanie svojich orgánov a dôvod oslobodenia spod obžaloby v tomto prípade nie je rozhodujúci. Žalobca pritom podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorej nebolo vyhovené, čím bola podľa súdu naplnená zákonná podmienka pre uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na základe toho súd konštatoval, že prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a síce existencia nezákonného rozhodnutia, bol naplnený. Žalobca v rámci jednotlivých čiastkových nárokov náhrady škody si uplatnil náhradu skutočnej škody spočívajúcej v náhrade trov jeho obhajoby v trestnom konaní vo výške 2.432,52 €. Vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby na súd boli výlučnou príčinou vzniku trov spätých s obhajobou žalobcu a súd preto konštatoval, že príčinná súvislosť je daná. Posudzujúc účelnosť vynaložených trov na obhajobu súd zistil, že úkony právnej služby neboli vykonané v rozsahu, v akom boli rozpísané vo vyúčtovaní trov právneho zastúpenia zo dňa 4.9.2020. Vykonanie vyúčtovaného úkonu právnej služby porada s klientom pred hlavným pojednávaním dňa 7.4.2016 nebolo v tomto konaní zo strany žalobcu preukázané. Obhajca žalobcu vyúčtoval za tento právnej služby odmenu 23,83 € a režijný paušál v sume 8,58 €. Obhajca žalobcu za úkon právnej služby účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 vyúčtoval odmenu vo výške 81,67 € napriek tomu, že toto hlavné pojednávanie bolo odročené bez prejednanja veci, preto za tento úkon prináleží v zmysle § 14 ods. 5 vyhlášky odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny, tzn. odmena vo výške 20,42€ (1/4 zo sumy 81,67 €). Podľa predloženého vyúčtovania trovy konania spolu (bez DPH) boli v sume 2.019,60 €, z ktorej súd odpočítal sumu 23,83 € a 8,58 € (odmena a režijný paušál za úkon právnej služby porada s klientom pred hlavným pojednávaním dňa 7.4.2016) a tiež sumu 61,25 € (81,67 € - 20,42 €) z dôvodu, že odmena za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2019 bola vyúčtovaná v nesprávnej výške, čo činí spolu sumu 1925,94 €. Obhajca žalobcu

je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto odmena a režijný paušál boli navýšené o 20% daň z pridanej hodnoty vo výške 385,19 €. Takto súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom z titulu náhrady trov obhajoba v trestnom konaní je dôvodný vo výške 2.311,13 €, na zaplataenie ktorej žalovanú zaviazal a v prevyšujúcej časti 112,39 € nároku uplatneného z toho dôvodu žalobu zamietol. Zároveň súd zaviazal žalovanú aj na zaplataenie zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.311,13 € od 16.12.2020 do zaplataenia, čo odôvodnil poukazom na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Žalovaná v prejednávanej veci odpovedala na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo 14.12.2020, doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 16.12.2020, ktorým oznámila, že nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojí. Týmto dňom sa žalovaná dostala do omeškania s peňažným plnením skutočnej škody.

Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vo výške 30.000 €, definovaný žalobcom ako ušlý zisk za 5 rokov jeho nečinnosti v služobnom pomere, čo činí 500 € mesačne, ako rozdiel voči platu a výsluhového dôchodku, súd poukázal na to, že žalobca na preukázanie výšky takto definovaného ušlého zisku nepreukázal výšku svojho platu pred prepustením zo služobného pomeru a ani výšku výsluhového dôchodku, nenavrhol ani neoznačil dôkazy na preukázanie tohto nároku. Žalovaná už vo svojom vyjadrení k žalobe namietala a poukazovala na to, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti a nepredložil/nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať existenciu vzniku nároku v podobe ušlého zisku. Súd pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom žalobu v tejto časti náhrady škody uplatneného nároku na ušlý zisk ako nedôvodnú zamietol. V tejto súvislosti poukazom na zásadu sudcovskej koncentrácie konania (o ktorej boli strany poučené) dôvodil, že žalobca mal prostriedky procesného útoku uviesť a predložiť súdu skôr ako na pojednávaní dňa 19.11.2021, a to buď v podanej žalobe, prípadne vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k žalobe (v replike), lebo neexistovali a zo strany žalobcu ani neboli tvrdené dôvody, ktoré by mu v tomto postupe bránili. Keďže sa tak nestalo a vykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu na pojednávaní dňa 19.11.2021 by si vyžadovalo nariadenie nového pojednávania, súd uplatniac sudcovskú koncentráciu konania na tieto prostriedky procesného útoku neprihliadol a zamietol návrh právneho zástupcu žalobcu na vykonanie dôkazu preukázaním príjmu žalobcu v období pred prepustením zo služobného pomeru v Policajnom zbore, pretože takýto dôkaz navrhol prvýkrát vykonať až na pojednávaní dňa 19.11.2021. Dôkazy na preukázanie výšky škody 30.000 € v podobe ušlého zisku žalobca nepreukázal ani v rámci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalobca uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 € požaduje z dôvodu nevyplateného odchodného a nemožnosti nastúpenia do služobného pomeru, lebo nebolo vyhovené jeho žiadosti o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 zo dňa 3.6.2015, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru. Tým, že nemohol nastúpiť do práce a vykonávať funkciu príslušníka polície, bol poškodený takým spôsobom, že si tento nárok uplatnil ako nemajetkovú ujmu. Súd po takto definovanom nároku na zaplataenie sumy 18.000 € konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy nemá kompenzovať zásah do majetku žalobcu. Nemajetkovú ujmu v peniazoch (§ 17 zákona č. 514/2003 Z.z.) nie je možné zamieňať s prípadnou (majetkovou) škodou. Nárok žalobcom definovaný ako nevyplatené odchodné pritom predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie jeho majetku, ktoré by bolo možné očakávať, teda škodu v podobe ušlého zisku, ktorý nárok nemožno kumulovať ani zamieňať s náhradou nemajetkovej ujmy. Právna kvalifikácia nároku vykonaná stranou sporu však nie je pre súd záväzná. Súd je oprávnený a povinný ustáliť, z akého právneho titulu pri totožnom skutkovom stave, ako vyplýva z vyjadrenia strán sporu, nárok žalobcu vyplýva. Pokiaľ by aj tento čiastkový nárok uplatnený žalobcom nebol správne právne kvalifikovaný a šlo by o náhradu škody, súd dospel k záveru o absolútnej absencii dôkazov na preukázanie splnenia podmienok pre priznanie tohto nároku ako nároku na náhradu škody v podobe nevyplateného odchodného (ušlého zisku). Žalobca po výzve súdu, aby upresnil, aká časť z uplatnenej sumy 18.000 € predstavuje nevyplatené odchodné (ako ušlý zisk) a aká časť nemajetkovú ujmu, uviedol, že celá suma 18.000 € predstavuje nemajetkovú ujmu z dôvodov uvedených v žalobe. Dôvodnosť uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. súd mohol posudzovať len z dôvodov, ktoré žalobca uplatnil v žiadosti o predbežné prejednanie sporu (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.) a po posúdení v naznačenom smere dospel k záveru, že ani táto časť nároku nie je dôvodná. Pokiaľ žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval skutočnosťou, že z dôvodu dĺžky trvania celého trestného konania, mu nebolo umožnené obnoviť celý proces v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru, súd dôvodil, že prietahy a neprimeranú dĺžku súdneho konania konštatuje v rámci podaných sťažností Ústavný súd SR, ktorý následne priznáva primerané zadostučinenie. V tomto prípade sa však žalobca (v rámci trestného konania obžalovaný)

takouto žiadosťou na Ústavný súd neobrátil a ani to netvrdil. Žalobca nepreukázal, aby mu v dôsledku tvrdenej skutočnosti nemožnosti nastúpenia do služobného pomeru vznikli následky v jeho osobnej sfére majúce negatívny dopad napr. na jeho súkromný život takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že po prepustení zo služby v Policajnom zbore sa neúspešne snažil nájsť prácu, ktorú si však našiel až v roku 2020, ani že mu bol odňatý zbrojný preukaz po celú dobu trestného stíhania, v dôsledku čoho nemohol vykonávať funkciu poľovného hospodára a výkon práva poľovníctva počas piatich rokov a že začal mať aj zdravotné problémy. Žalobca neprodukoval v konaní také dôkazy, ktorými by spoľahlivo preukázal dôvodnosť ním uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, keď sa v podstate obmedzil len na tvrdenie o tom, že vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie prežíval pocity neistoty a frustrácie z toho, ako je vnímaný svojim okolím. Nepredložil súdu žiadne dôkazy o tom, aký konkrétny negatívny dopad malo trestné stíhanie na jeho rodinný, pracovný život, jeho postavenie v spoločnosti, v ktorej sa pohyboval, jeho tvrdenia zostali len vo všeobecnej rovine. Súd preto žalobu v časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval, že vzhľadom na uplatnený nárok rozhodoval samostatne o náhrade trov konania vo vzťahu ku konaniu o náhradu škody a samostatne ku konaniu o náhrade nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o náhradu škody, žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 32.423,52 €, ktorá pozostávala zo sumy 2.423,52 € titulom nároku na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a sumy 30.000 € titulom ušlého zisku. Súd vyhovel žalobe o náhradu škody v rozsahu sumy 2.311,13 € (titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní) a žalobu zamietol v rozsahu sumy 30.112,39 € (112,39 € titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní + 30.000 € titulom ušlého zisku). Miera úspechu žalobcu tak predstavuje 7,13 % a miera úspechu žalovanej predstavuje 92,87 %. Keďže v spore úspešnejšou bola žalovaná, ktorej konečný úspech v spore v časti o náhradu škody predstavuje 85,74 %, v zmysle § 255 ods. 2 CSP by jej prináležal nárok na náhradu trov konania. Keďže však žalovaná výslovne (na pojednávaní dňa 19.11.2021) uviedla, že nárok na náhradu trov konania si neuplatňuje a z obsahu spisu vyplýva, že jej ani žiadne preukázateľné trovy súdneho konania nevznikli, žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody súd nepriznal. V prípade konania o náhradu nemajetkovej ujmy, si žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 18.000 € a v tejto časti súd žalobu zamietol. Žalovanej ako úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania, táto si ho však neuplatnila a ani žiadne preukázateľné trovy súdneho konania jej nevznikli. Preto žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy súd nepriznal.

Rozsudok okrem vyhovujúceho výroku napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/, g/ a h/ CSP a navrhol, aby ho odvolací súd v napadnutých výrokoch zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vzhľadom na to, že súd mu neuznal úkon právnej služby – poradu s klientom pred hlavným pojednávaním dňa 7.4.2016, predložil záznam o tomto rozhovore a tiež ďalší záznam z 20.8.2015 na preukázanie, že boli urobené úkony, ktoré síce neboli doposiaľ doložené, ale k tomu ani nebol vyzvaný a ani mu nebol účtovaný predmetný rozhovor z 20.8.2015. Je síce pravdou dňa 30.10.2019 bola omylom vyúčtovaná odmena za celý úkon vo výške 81,67 €, kde vzhľadom na nemeritórne konanie správne mala byť odmena vo výške 1 z predmetného úkonu vo výške 20,42 €, ale na druhej strane, keďže omylom takto bolo uvedené vo faktúre je úkon účasť na hlavnom pojednávaní dňa 11.11.2019, ktorý bol riadny - meritórny a omylom nebol vyúčtovaný, predmetná faktúra nie je chybná a vzhľadom na to si uplatňuje aj súdom prvej inštancie nepriznanú sumu 112,39 €. Tieto dôkazy vzhľadom na postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhlásil, že dôkazy vo veci už nepripúšťa, nebolo možné predložiť. Nesúhlasil s názorom súdu, že pokiaľ si uplatnil náhradu škody v podobe ušlého zisku vo výške 30.000 € nepreukázal nielen výšku svojho platu pred prepustením zo služobného pomeru, ale ani výšku výsluhového dôchodku, nenavrhol ani neoznačil dôkazy na preukázanie tohto nároku. Tieto skutočnosti bližšie špecifikoval na pojednávaní dňa 19.11.2021, kde sa súd pri predbežnom právnom posúdení vyjadril tak, že nie je podľa neho preukázané, či nároky na ušlý zisk ako aj odchodné boli predbežne prejednané a teda ich výška a právny titul bol relevantne uplatnený u žalovanej, pričom súd uviedol, že sa týmto absolútne nemôže zapodievať, keďže tieto skutočnosti žalobca nedoložil žalovanej v rámci predbežného prerokovania nároku. Nesúhlasil s výkladom, že keď nedoložil pri predbežnom prerokovaní žalovanej dôkazy, tak sa nimi nebude zapodievať súd prvej inštancie. Poukázal na znenie § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 z. č. 514/2003 Z.z. z ktorých takáto povinnosť nevyplýva. Tvrdil, že na jednej strane mu súd bránil vo výkone ďalšieho dokazovania a na strane druhej vykonal dokazovanie jeho výsluchom a výsluchom svedkov, ktoré mali potvrdzovať nároky z náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré pred ich výsluchmi v zmysle § 181 ods. 2 CSP súd určil, že tento nárok je nepreukázaný a preto dôkazy nevykoná. Nesúhlasil s tvrdením

súdu uvedeným v bodoch 70 -74 rozsudku, „kde sa veľa ďalších možných dôkazov mohli vyvíjať v prospech mojej žaloby po vykonaní dôkazov, ktoré boli navrhované ešte pred pojednávaním a ktoré súd nakoniec vykonal“. Vytkol súdu, že na jednej strane poukazuje, že právna kvalifikácia nároku vykonaná stranou nie je preň záväzná, lebo sám si ho ustáli a napriek tomu skonštatoval absolútnu absenciu dôkazov na preukázanie splnenia podmienok pre priznanie tohto nároku ako nároku na náhradu škody v podobe nevyplateného odstupného (ušlého zisku). Je nesprávny názor súdu, že mohol dôvodnosť uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy posudzovať výlučne z dôvodov, ktorí boli uplatnené žiadosťou o predbežné prejednanie nároku. Rozhodnutie súdu považuje za predčasné na základe toho, že mu nebolo umožnené nesprávnym procesným postupom súdu konať tak, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a mal za to, že následne na základe nevykonaných ako aj vykonaných dôkazov došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu rozhodnutiu. Žiadal, aby mu boli priznané trovy konania v prípade rozhodnutia o úspešnosti tohto sporu.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s rozsudkom, považuje ho za vecne správny, spravodlivý a zákonný. Stotožnila sa s názorom súdu, že v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá žalobca svoj nárok žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal. Účelnosť a hospodárnosť jednotlivých úkonov trestného konania bola preverená súdom priamo na pojednávaní a súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej obhajobou v trestnom konaní podrobne, vecne, správne a logicky odôvodnil. Poukázala na pojednávanie vo veci, na ktorom právny zástupca žalobcu uviedol, z čoho pozostáva uplatnená škoda a vo vzťahu k takto uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 30.000 € zdôraznila, že tento ani v konaní o predbežnom prejednaní nároku na náhradu škody a ani v podanej žalobe nepreukázal výšku svojho platu pred prepustením zo služobného pomeru, výšku výsluhového dôchodku a nenavrhol ani neoznačil dôkazy na preukázanie svojho nároku. Takto uplatnená výška škody teda nebola žiadnym spôsobom určená a preukázaná ale iba tvrdená. Stotožnila sa s rozhodnutím súdu aj v časti, v ktorej zamietol žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 € z dôvodu nevyplateného odhodného a nemožnosti nastúpenia do služobného pomeru. Takýmto spôsobom uplatnený nárok aj keď je označený ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, je nárokom na náhradu majetkovej škody ktorý nemôže byť takýmto spôsobom kompenzovaný. Navyše ak žalobca tvrdí, že ním uplatnený nárok vo výške 18.000 € je nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, opodstatnenosť tohto nároku nebola žiadnym spôsobom objektivizovaná a podložená vierohodnými dôkazmi. Tvrdenie žalobcu o ujme, ktorá mu bola spôsobená trestným stíhaním, ostala vo všeobecnej rovine, dôvodnosť nároku nepreukázali ani výpovede svedkov.

Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej uviedol, že rozsudok súdu považuje za nezákonný, nespravodlivý a vecne nesprávny. Trval na dôvodoch odvolania. Poukázal na to, že žalovaná uznala základ sporu až vo svojom vyjadrení k jeho odvolaniu, dovtedy ho napádala. Preto sa musel venovať tomuto základu sporu a neobstojí tvrdenie, že si neuplatnil riadne a zákonom predpokladaným spôsobom svoj nárok na náhradu škody. Zopakoval, že nikde sa v zákone č. 514/2003 Z.z. a v zákone č. 412/2012 Z.z. neuvádza, že pri predbežnom prerokovaní nároku má predložiť všetky dôkazy, o ktoré vie oprieť svoje nároky. Nesúhlasil s názorom žalovanej, že požadované sumy ničím nepreukázal. On nemôže predsa dopredu vedieť, čo potrebuje súd pri výpočte sumy k odškodneniu. „Mali ma vyzvať na doplnenie týchto potvrdení (aké potrebujú) alebo si ich mohli vyžiadať priamo z MV SR - mzdového a personálneho oddelenia“.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.1.2023 o 10.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

Vyhovujúci výrok rozsudku nebol odvolaním napadnutý, v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP a nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky) spočíva v absencii podmienok, za ktorých súd môže konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Vadou predpokladanou v cit. ust. trpí konanie najmä v prípade, ak súd prejednal a rozhodol vec tak, že porušil zásadu ne ultra petitem (okrem prípadov podľa § 216 ods. 2 CSP), ak prejednaný a rozhodnutý spor nepatrí do právomoci súdu, ak neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej výlučnej miestnej alebo kauzálnej príslušnosti súdu, v prípadoch chýbajúcej procesnej subjektivity strany sporu pri jeho začatí, v prípadoch nezastúpenia pred súdom procesne nespôsobilej osoby, v prípadoch litispencie a res iudicata.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP.

Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP predpokladá, že strana navrhla dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. Je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Nevykoná najmä dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Tento odvolací dôvod súvisí s vyhodnotením potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Na tento odvolací dôvod nadväzuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, podľa ktorého zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Tento odvolací dôvod nie je vnímaný ako reálna vada rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. Stav predpokladaný hypotézou tejto normy nemožno v kontradiktórnom spore ani objektívne dávať za vinu súdu, ktorý postupoval v intenciiach prejednacieho princípu. Zároveň však ide o stav, keď je možné doteraz zistený skutkový stav (skutkový stav neprávoplatného rozhodnutia) aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d/ CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa

príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

Žalobca v podanom odvolaní žiadnu konkrétnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP neuviedol, preto tento len formálne uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu ďalších odvolacích námietok žalobcu (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnu normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok tiež správne právne kvalifikoval a právne predpisy a relevantné zák. ustanovenia aj správne interpretoval a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili iné rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým zisteniam a riešeným právnym otázkam (záverom) v prejednávanej veci, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku i jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje a na doplnenie uvádza:

Konanie o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy je konaním sporovým, kde povinnosť uvádzať tvrdenia a povinnosť navrhovať vykonanie dôkazov na preukázanie prednesených tvrdení nesú strany sporu. Už zo samotného § 153 CSP, ako aj zásady hospodárnosti a rýchlosti konania vyplýva, že strany sporu nie sú oprávnené vykonávať procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania. Žalobca bol o svojich procesných právach a povinnostiach v zmysle § 153 CSP poučený v uznesení sp. zn. 12C/3/2021-58 z 30.4.2021, v ktorom súd prvej inštancie jednoznačne vymedzil, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo ďalších úkonov súdu. Súd prvej inštancie preto nepovažoval návrh žalobcu prednesený až na pojednávaní dňa 19.11.2021, že založí do súdneho spisu potvrdenie o výške príjmu, za prostriedok procesného útoku, ktorý by bol predniesol včas, pričom treba poukázať na to, že neboli zistené ani tvrdené dôvody, ktoré by mu v tomto postupe bránili.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nemal k dispozícii všetky potrebné dôkazy, pretože mu bránil vo výkone ďalšieho dokazovania (súd na pojednávaní dňa 19.11.2021 uznesením

zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania predložením listinného dôkazu o výške jeho príjmu v období pred prepustením z PZ) treba uviesť, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je v zmysle § 149, § 150, § 153 a § 185 CSP procesnou zodpovednosťou strany sporu, nie súdu. Bolo v záujme žalobcu, kvalifikovane v konaní zastúpeného advokátom, aby mal súd prvej inštancie k dispozícii všetky potrebné dôkazy a skutočnosti/tvrdenia na uskutočnenie podrobného vecného preskúmania dôvodnosti nároku už pred prvým pojednávaním vo veci, k čomu mal žalobca v priebehu konania viaceré možnosti (pripojiť ich k samotnej žalobe, alebo k vyjadreniu na stanovisko žalovanej k žalobe, v ktorom namietala nepreukázané a nepodložené nároky žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy).

Pokiaľ žalobca až v odvolacom konaní doložil dôkazy na preukázanie svojho nároku aj v zamietnutej časti škody v sume 112,39 €, a to záznam z 20.8.2015 o právnej porade žalobcu s advokátom a prevzatí znaleckých posudkov a záznam zo 7.4.2016 o právnej porade žalobcu s advokátom, ako aj tvrdenie o nevyúčtovanom úkone právnej služby za účasť na pojednávaní, tak išlo o dôkazy nové, vo vzťahu ku ktorým žalobcom nebol tvrdený a ani preukázaný žiaden z dôvodov podľa ust. § 366 CSP. Toto ustanovenie vychádza zo zásady koncentrácie konania podľa § 153 a § 154 CSP, čo znamená, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Preto odvolací súd na dôkazy a tvrdenia predložené žalobcom k odvolaniu, nemohol prihliadať.

V odvolaní žalobca uviedol, že na pojednávaní dňa 19.11.2021 bližšie špecifikoval svoj nárok v celkovej výške 50.423,52 €, ktorý podľa neho pozostáva zo sumy skutočnej škody 2.423,52 € ako trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ušlého zisku 30.000 € za 5 rokov nečinnosti v služobnom pomere (500 € mesačne) a nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 € za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že personálny rozkaz nebol ministrom zrušený. Súd na tomto pojednávaní poukázal na sudcovskú koncentráciu konania a aplikujúc ust. § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že ušlý zisk uplatnený vo výške 30.000 € nie je zo strany žalobcu ničím preukázaný a keďže nie je preukázaný vznik škody, je bezpredmetné skúmať príčinnú súvislosť. K uplatnenému nároku vo výške 18.000 € uviedol, že odchodné nie je nemajetkovou ujmovou a takisto nebolo ničím preukázané a pri oboch navyše uviedol, že nebolo preukázané, že tieto nároky boli predbežne prerokované podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., a či teda ich výška a právny titul bol relevantne uplatnený aj u žalovanej.

Zákon č. 514/2003 Z.z. (§ 17, § 18) rozšíril chápanie práva na náhradu škody ako práva na náhradu skutočnej majetkovej škody i na chápanie náhrady škody ako „spravodlivého zadosťučinenia“. Tým sa rozšírili možnosti uplatnenia nároku na náhradu škody nielen na náhradu skutočnej majetkovej škody, ale aj na náhradu nemajetkovej ujmy.

Podľa dôvodovej správy k §§ 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. zákon stanovuje obligatórne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď k škode došlo protiprávnym rozhodnutím, rozhodnutím o väzbe, treste alebo ochrannom opatrení, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Zmyslom predbežného prejednania nároku je využitie zákonných možností na to, aby k náprave narušených vzťahov došlo jednaním medzi poškodenými a orgánmi oprávnenými konať za štát resp. územnú samosprávu a aby sa v týchto prípadoch pokiaľ možno predišlo súdnemu konaniu. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku sa uvedie, akým spôsobom škoda vznikla (opis okolností, z ktorých bude zrejmé, že škoda vznikla v dôsledku titulu, z ktorého sa nároku na náhradu škody žiadateľ domáha, a ako škoda vznikla), čoho sa poškodený domáha, pri žiadosti o náhradu škody v peniazoch je potrebné uviesť požadovanú výšku náhrady škody. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázať vznik škody, ktorej náhrada sa uplatňuje, ako aj to, že táto vznikla v príčinnej súvislosti s namietaným zásahom a pripojiť dôkazy, preukazujúce tieto skutočnosti.

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť, do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Treba dodať, že poškodený sa nemôže žalobou domáhať na súde uspokojenia iného alebo nového nároku, ktorý pri predbežnom prejednaní neuplatnil.

Žalobca v doplnku k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo 14.12.2020 uplatnil v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ušlý zisk za 5 rokov jeho nečinnosti v služobnom pomere 500 € mesačne, rozdiel voči platu a výsluhového dôchodku spolu 30.000 € a v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. z titulu nemajetkovej ujmy sumu 18.000 € za nevyplatené odhodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru z dôvodu, že Personálny odbor Sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR v Bratislave nevyhovел žiadosti žalobcu o zrušenie Personálneho rozkazu ministra vnútra SR pod č. 131/2015 z 3.6.2015, ktorým žalobca prepustený zo služobného pomeru.

Uplatnený rozsah nároku uvedený v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku zo 14.12.2020 a v žalobe bol totožný (30.000 € a 18.000 €). Pokiaľ ide o titul, žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu uviedol, že suma 30.000 € predstavuje jeho ušlý zisk a suma 18.000 € nemajetkovú ujmu za nevyplatené odhodné. Na tomto zotrval aj na pojednávaní a súd k tomu konštatoval (odhliadnuc od toho, že mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno), že je otáznе, či tieto nároky boli predbežne prerokované. Poukázal pritom na to, že odhodné ako také môže predstavovať škodu – ušlý zisk ale nemôže byť posudzované ako náhrada nemajetkovej ujmy. Z obsahu spisu aj odvolací súd zistil, že skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a v žalobe nesmerovali k preukázaniu zásahu do inej ako majetkovej sféry žalobcu podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd k tomu na doplnenie uvádza:

Podľa § 17 ods. 2, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákon o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, pozn. odvolacieho súdu).

Citované ustanovenie priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočtom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach života (spoločenskej, pracovnej, rodinnej) dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, bez

zreteľa na následky dopadu vznikutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012), poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, je výlučne na poškodenom. V spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom musí súd skúmať (na návrh žalobcu) existenciu konkrétnych následkov takéhoto nesprávneho postupu orgánov štátu a vyžadovať v tomto smere od žalobcu unesenie dôkazného bremena. Takáto argumentácia je v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý nepochybne vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch okrem existencie samotného nezákonného rozhodnutia (alebo nesprávneho úradného postupu) podmieňuje i tým, že na poskytnutie primeraného zadosťučinenia nepostačuje konštatovanie porušenia práva a vzniknutú nemajetkovú ujmu nemožno reparovať inak.

Samotné trestné stíhanie, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom nepochybne znamená samo osebe pre poškodeného žalobcu určitú imateriálnu ujmu, to ho však ale nezbučuje povinnosťou preukázať v prípade uplatňovania peňažnej náhrady vznik nemajetkovej ujmy hodnoverne tvrdiť a preukázať. Pri posudzovaní intenzity zásahu je v súlade s § 17 ods. 3 citovaného zákona a s ním súvisiacej výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch nevyhnutné prihliadnuť na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca v žalobe netvrdil, že došlo k nejakému zásahu do jeho osobnej povesti, osobnostných práv, prípadne že došlo u neho v dôsledku nezákonného rozhodnutia k zdravotným problémom alebo bola znížená jeho dôveryhodnosť, že nezákonné rozhodnutie malo negatívny dopad na jeho rodinu. Výslovne uviedol, bez doloženia dôkaznými prostriedkami, že nemajetková ujma 18.000 € mu vznikla za nevyplatené odchodné a nemožnosť nastúpenia do služobného pomeru, lebo personálny rozkaz, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru, napriek jeho žiadosti nebol zrušený. V žalobe a aj v žiadosti o predbežné prejednanie nároku teda ignoroval zákonom č. 514/2003 Z.z. vyžadované náležitosti potrebné pre vznik a preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, ktorá, ako je vyššie uvedené, predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy a pod. Len na pojednávaní dňa 19.11.2021 nad rámec toho, čo uviedol v žalobe a v žiadosti o predbežné prejednanie nároku spomenul, že v dôsledku trestného stíhania mu bol odňatý zbrojný prekaz a nemohol preto vykonávať funkciu poľovného hospodára, že sa s ním prestali kontaktovať kolegovia a rodinní príslušníci, začal mať zdravotné problémy, mal srdcovú príhodu. Takýmito všeobecnými, bližšie nešpecifikovanými a nepreukázanými tvrdeniami (mohol ich doložiť napr. dokladom, kedy mu bol odňatý zbrojný prekaz, potvrdením od lekára o zdravotných problémoch a čase ich vzniku, kde všade sa zaujímal o zamestnanie a bol odmietnutý) napriek výpovedi manželky, ktorú súd vzhľadom na blízky vzťah vyhodnotil ako účelovú, nepreukázal, že u neho skutočne došlo v jednotlivých oblastiach jeho života k tak intenzívnemu zásahu, že by to odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Ani svedecká výpoveď A. O. nepreukazuje splnenie kvalifikovaných podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi, lebo tento len všeobecne uviedol, že sa na neho niektorí kolegovia začali pozeráť horšie, prestali s ním rozprávať.

Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na ušlý zisk vyčíslený na sumu 30.000 €, z judikatúry vyplýva, že len všeobecné tvrdenie žalobcu (5 rokov nečinnosti v služobnom pomere po 500 € mesačne ako rozdiel platu a výsluhového dôchodku) bez ďalšieho nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by bol dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 514/2003 Z.z. nezakladá vznik nároku na náhradu ušlého zisku paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia ušlého zisku a príčinnej súvislosti medzi ním a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného a v tejto konkrétne prejednáwanej veci, ako už bolo uvedené, žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol.

V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu 3 Cdo 513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“ (z uznesenia najvyššieho súdu 4 MCdo 23/2008). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.“ Ušlý zisk je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu. Pokiaľ poškodený nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.

Žalobca pri uplatnení nároku na ušlý zisk opomenul skutočnosť, že trestné konanie, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a jeho prepustenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru na základe personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 z 3.6.2015 sú tak, ako to uviedla žalovaná, dve odlišné nezávislé konania, pričom výsledok trestného konania, v ktorom bol v konečnom dôsledku úspešný, nemusí byť totožný s výsledkom druhého, správneho konania o prepustení zo služobného pomeru. Porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, čo mu bolo vytknuté v personálnom rozkaze o prepustení zo služobného pomeru, nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenie a personálne opatrenie nie je závislé na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Pripadný oslobodzujúci rozsudok (ak by išlo aj o totožný skutok), neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nevychádzal výlučne z toho, že sa mal dopustiť prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ale z toho, že sa dopustil porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, keď ako príslušník PZ nebol čestný a disciplinovaný, lebo viedol v čase čerpania riadnej dovolenky motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, stal sa účastníkom dopravnej nehody, na mieste nezotrval, vrátil sa neskôr so svojou manželkou a obaja účelovo tvrdili, že auto riadila ona, dokonca na túto svoju obranu prehovoril aj iné osoby.

Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 z 3.6.2015 napadol žalobca rozkladom, ktorý bol rozhodnutím Ministerstva vnútra SR z 8.9.2015 zamietnutý a rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ bolo potvrdené. Následne sa žalobca žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR z 8.9.2015. O tejto rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1S/267/2015-63 z 25.5.2017 tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca proti tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 7Sžk/32/2017 z 23.1.2019 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné, to znamená, že v čase rozhodovania o žalobe o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je právoplatné. Z tohto rozsudku vyplýva, že kasačný súd sa stotožnil so závermi správneho súdu, podľa ktorých závery správnych orgánov vyšli z riadne zisteného skutočného stavu veci a vykonaných dôkazov, podľa ktorých žalobca bol dňa 11.4.2015 účastníkom dopravnej nehody a viedol motorové vozidlo Lada pod vplyvom alkoholu. Konštatoval, že policajt, ktorý požil alkoholické nápoje a riadil motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky a bol účastníkom dopravnej nehody sa vystavuje pravdepodobnej možnosti skončenia služobného pomeru bez nároku na dôchodkovú rentu, že je povinný dodržiavať služobnú prísahu, byť čestný, disciplinovaný, plniť si povinnosti policajta a dodržiavať služobnú disciplínu

nielen počas výkonu služby ale aj mimo nej. Uviedol, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď ako príslušník Policajného zboru v čase osobného voľna viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a stal sa účastníkom dopravnej nehody na mieste ktorej nezotrval, odišiel a následne sa vrátil s manželkou, tvrdiac, že vozidlo v čase nehody riadila manželka, navyše neváhal na túto svoju obranu prehovárať aj iné osoby. Žalobca tým, ako skonštatovali správne orgány, porušil nielen zákon o cestnej premávke ale aj rozkaz MV SR č. 6/1997 úlohy na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ a v konečnom dôsledku porušil základné povinnosti policajta vymedzené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z.z., keď mimo služby sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v zbor a nedodrжал služobnú disciplínu, navyše bola uňho zistená veľká dávka požitia alkoholických nápojov. Žalobca hrubo porušil služobnú disciplínu a jeho zotrvanie v služobnom zbore by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalobca bol teda jednoznačne prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 131 z 3.6.2015 a výsledok tohto konania nezávisel a nemohol byť ovplyvnený jeho úspechom v trestnom konaní, pretože ide o dve samostatné konania, ako je uvedené v bode 44. tohto odôvodnenia. Za takéhoto stavu škoda v podobe ušlého zisku vo výške 30.000 € ním vyčíslená ako rozdiel medzi platom a výsluhovým dôchodkom za obdobie piatich rokov po 500 € mesačne, je len fikciou. Žiadna ujma v uvedenej výške mu nemohla vzniknúť, lebo od júna 2015 nebol v štátnej službe príslušníka Policajného zboru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy.

K jeho argumentácii, že nemôže dopredu vedieť, čo potrebuje súd pri výpočte sumy odškodnenia a že mal byť vyzvaný na doplnenie potvrdení, aké boli potrebné, alebo si ich mal súd priamo vyžiadať z MV SR – mzdového a personálneho oddelenia, odvolací súd odkazuje na ust. § 160 ods. 3 písm. b/ CSP podľa ktorého poučovacia povinnosť o procesných právach a povinnostiach súd nemá, ak je strana zastúpená advokátom. Žalobca bol v danej veci zastúpený advokátom a počas konania mal možnosť doplniť, opraviť alebo zmeniť svoje tvrdenia a návrhy na doplnenie dokazovania, napr. po doručení vyjadrenia žalovanej k žalobe, v ktorom táto poukázala, že žalobcom uplatnený ušlý zisk a nemajetková ujma neboli preukázané, resp. že odchodné nie je nemajetkovou ujmu a skutkové tvrdenia uvedené v žalobe neosvedčujú nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu. Žalobca napriek tomu ani na pojednávaní dňa 19.11.2021 na podnet žalovanej nereagoval a nepredložil potrebné dôkazné prostriedky.

Pre účely rozhodovania o trovách konania súd prvej inštancie vyšiel z toho, že žalobca si uplatnil jednak nárok na náhradu škody a jednak nárok na nemajetkovú ujmu, ktoré nároky súd považoval za samostatné (podporne pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo/11/2011). Nárok na náhradu škody žalobca uplatnil spolu v sume 32.423,52 €, úspešný bol v sume 2.311,13 €. Podľa pomeru úspechu žalovaná by v konaní o náhradu škody mala úspech vo výške 85,74 % a v tejto výške by jej žalobca mal nahradiť trovy konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej vo výške 18.000 €, súd v celosti zamietol a žalobca by mal žalovanej nahradiť trovy konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1 CSP). Žalovaná však náhradu trov konania výslovne nežiadala priznať, čo sa odrazilo v správnom výroku súdu o náhrade trov konania.

Záverom odvolací súd poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v odvolacom konaní bola neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov tohto konania a

úspešnej žalovanej v odvolacom konaní žiadne preukázateľné a účelné trovy nevznikli, preto stranám náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).